

Књига пророка Данила — број шездесет

Данилова молитва и тајна осмог царства: откривење последњих дана

Jeff Pippenger
2024-01-24

У седамнаестом и осамнаестом поглављу Откривења један анђео доноси Јовану виђење суда над папством. У приказу њеног коначног суда представљена су царства библијског пророштва.

И овде је ум који има мудрост. Седам глава јесу седам гора, на којима жена седи. И јесу седам царева: пет их је пало, и један јесте, а други још није дошао; и кад дође, треба мало времена да остане. И звер која беше, и није, и сама је осма, и од седморице је, и иде у пропаст. Откривење 17:9–11.

Јован је био духовно пренет у 1798. годину, где му је речено да су седам глава на звери која је носила папску жену седам царева. Цар је царство, а и царство је такође глава у библијском пророштву. Године 1798, пет царстава је пало, а једно је тада владало. Седмо царство је још било будуће, и било је представљено са десет царева. Потом је Јовану било објављено да је осмо царство папска звер, која је била од оних седам. Папство је било пето царство, и примило је смртну рану, тако да, када његова смртна рана буде исцељена, оно тада постаје осма глава која је од оних седам.

У другој глави Књиге пророка Данила прва четри царства јесу Вавилон, Медо-Персија, Грчка и Рим. Та четри дословна царства такође представљају четри духовна царства, и заједно одређују осам careva, или глава, из Откривења седамнаест, јер Исус увек приказује крај нечега почетком нечега. Друга глава Данилова прва је појава царстава библијског пророштва, а седамнаеста глава Откривења последња, стoga се морају slagати, јер се Бог никада не menja.

Пето царство које је пало 1798. године било је духовни Вавилон, папство. Шесто царство, које је било на власти 1798. године, било је царство са два рога, које је било предобразено дворогим царством Мида и Персијанаца. Седмо царство, које се састоји од десет царева, који 1798. године још не беху дошли, јесте једносветска влада, која је била предобразена Грчком, једносветском владом Александра Великог. Осма глава, која беше од седам, била је пето царство које је задобило смртну рану, а ипак поново оживело када је смртна рана била исцељена.

Суд над великом блудницом одиграва се у „часу“ кризе недељног закона, то јест у временском раздобљу које отпочиње недељним законом у Сједињеним Државама и наставља се кроз историју све до окончања људског времена милости. У том „часу“, који је у Данилу означен као „дани ових царева“, Бог ће успоставити Своје царство. У том „часу“ излива се позни дажд.

„Позна киша долази на оне који су чисти — сви ће је тада примити као некада.“

„Када четири анђела пусте, Христос ће успоставити Своје царство. Нико не прима позни дажд осим оних који чине све што могу.“ Spalding and Magan, 3.

Изливање позног дажда је поступно, јер одговара суду, а и суд је поступан. Милерити су разумели да живе у подножју кипа из друге главе Данила. Веровали су да је Рим последње земаљско царство, и били су у праву, али ограничени у свом разумевању.

„У дане тих царева“ заиста се јавља у историји царства Рима, али то није историја паганског или папског Рима; то је историја савременог Рима. Милерити су пагански и папски Рим примењивали као једно царство, и чинићи то, употребили су одломак из књиге пророка Језекиља који се односи на последњег цара Јуде (Седекију), да поткрепе своје разумевање.

И ти, оскврњени безбожни кнеже Израилев, коме је дошао дан, када ће безакоње достићи свој крај, овако вели Господ Господ: Скини повез, и свргни круну; ово више неће бити као што је било: узвиси онога који је низак, и понизи онога који је висок. Преврнућу, преврнућу, преврнућу је; и неће је више бити, док не дође онај коме по праву припада; и даћу је њему. Језекиљ 21:25–27.

Од Седекије ће бити три царства која ће бити „обогена“, која ће водити ка Христу, коме „припада право“ да влада. Вавилон, Мидо-Персија и Грчка биће сви оборени све до царства Рима, а током историје тог четвртог царства Христос ће доћи и успоставити царство. Управо је то и учинио.

„Најистакнутији међу онима који су народ убрзано водили у пропаст беше Седекија, њихов цар. Потпуно одбацивши савете Господње дате преко пророка, заборавивши дуг захвалности који је дуговао Навуходоносору, погазивши своју свечану заклетву верности дату у име Господа Бога Израилевог, цар Јудин побуни се против пророка, против свога добротвора и против свога Бога. У таштини сопствене мудрости потражи помоћ од древног непријатеља Израилевог напретка, „шаљући своје посланике у Мисир да му даду коње и много народа.“

„Хоће ли напредовати?“ упитао је Господ у погледу онога који је тако подло изневерио свако свето поверење; „хоће ли се избавити онај који таква дела чини? или ће раскинути завет, па се избавити? Тако ја жив био, говори Господ Господ, заиста, у месту где пребива цар који га је поставио за цара, чију је заклетву презрео и чији је завет погазио, с њим, усред Вавилона, умреће. И Фараон са својом силном војском и великим мноштвом неће му помоћи у рату: ... јер је презрео заклетву погазивши завет, и гле, дао је своју руку, па је учинио све ово; неће утећи.“ Језекиљ 17:15–18.

„Нечестивом, безбожном кнезу“ дошао је дан коначног обрачуна. „Скини тијару“, наредио је Господ, „и узми круну.“ Не док сам Христос не успостави Своје царство, Јуди више неће бити допуштено да има цара. „Преврнућу, преврнућу, преврнућу га“, била је божанска одредба у погледу престола дома Давидовог; „и неће га бити док не дође Онај коме по праву припада; и даћу га Њему.“ Језекиљ 21:25–27.“ Пророци и цареви, 450, 451.

Милер је био у праву, али је његово разумевање било ограничено, јер царство које је Христос успоставио када је ходио међу људима није било коначно земаљско царство. После царства паганског Рима требало је да још буду четири цара. Ипак, Христос је на крсту заиста успоставио царство „благодати“, али то царство није било успостављено у дане десет царева из Откривења седамнаест, нити је било успостављено у време позног дажда. Царство које Христос успоставља у последњим данима јесте његово царство „славе“. Сестра Вајт говори непосредно о оба ова царства.

Милерити су разумели да је Христос успоставио царство током историје четвртог царства, и били су у праву, али ограничени у свом разумевању. У историји четвртог царства, Христос је успоставио царство „благодати“, а у историји осмог царства, Он је успоставио Своје царство „славе“. У историји када је успоставио царство „благодати“, Свети Дух је био изливен на Педесетницу. Педесетница је праслика изливања позне кише, у историји у којој Он успоставља Своје царство „славе“.

Порука Педесетнице била је порука о дословном Христовом васкрсењу. Порука позног дажда, барем делимично, јесте порука о симболичком васкрсењу представљеном пророчком загонетком да је осми од седам, што се испуњава у звери, као и у два рога звери из земље. Четврто и осмо царство јесу места на којима Христос успоставља Своје царство.

„Објава коју су ученици изнели у име Господње била је у сваком погледу тачна, а догађаји на које је указивала управо су се тада одигравали. ‘Време се навршило, и приближило се царство Божје’, била је њихова порука. По истеку ‘времена’ — шездесет и девет седмица из Данила 9, које су се простирале до Месије, ‘Помазаника’ — Христос је примио помазање Духом после Свога крштења од Јована на Јордану. А ‘царство Божје’, за које су они објавили да се приближило, успостављено је Христовом смрћу. То царство није било, као што су они били научени да верују, земаљско царство. Нити је то било оно будуће, бесмртно царство које ће бити успостављено када ‘царство и власт и величанство царско под свим небом буде дато народу светаца Свевишњег’; оно вечно царство, у коме ће ‘све власти Њему служити и Њега слушати’. Данило 7:27. Како се употребљава у Библији, израз ‘царство Божје’ користи се да означи и царство благодати и царство славе. Царство благодати Павле приказује у Посланици Јеврејима. Пошто указује на Христа, сажалјивог посредника који ‘може саосећати с нашим слабостима’, апостол каже: ‘Приступајмо, дакле, слободно престолу благодати, да примимо милост и нађемо благодат.’ Јеврејима 4:15, 16. Престо благодати представља царство благодати; јер постојање престола подразумева постојање царства. У многим Својим причама Христос употребљава израз ‘царство небеско’ да означи дело божанске благодати у срцима људи.“

„Дакле, престо славе представља царство славе; а на то царство се указује у Спаситељевим речима: ‘А када дође Син човечији у слави својој, и сви свети анђели с Њим, тада ће сести на престо славе своје; и пред Њим ће се сабрати сви народи.’ Матеј 25:31, 32. То царство је још будуће. Оно неће бити успостављено до другог Христовог доласка.“

„Царство благодати било је установљено одмах после човековог пада, када је био осмишљен план за искупљење кривог рода. Оно је тада постојало у Божјој намери и по Његовом обећању; и вером су људи могли постати његови поданици. Ипак, оно није било стварно успостављено све до Христове смрти. Чак и након што је ступио у своју земаљску мисију, Спаситељ, уморан од тврдокорности и незахвалности људи, могао је одустати од жртве на Голготи. У Гетсиманији је чаша јада дрхтала у Његовој руци. Још и тада могао је обрисати крвави зној са Свога чела и оставити криви род да пропадне у свом безакоњу. Да је то учинио, за пале људе не би могло бити искупљења. Али када је Спаситељ предао свој живот и својим самртним дахом повикао: „Свршено је“, тада је испуњење плана искупљења било осигурано. Обећање спасења дато грешном пару у Едему било је потврђено. Царство благодати, које је раније постојало по Божјем обећању, тада је било успостављено.“

„Тако је Христова смрт — сам догађај на који су ученици гледали као на коначну пропаст своје наде — била оно што ју је заувек учинило сигурном. Иако им је донела сурово разочарање, она је била врхунац доказа да је њихова вера била исправна. Догађај који их је испунио жалошћу и очајањем био је онај који је отворио врата наде сваком Адамовом детету и у коме су се усредсредили будући живот и вечна срећа свих Божјих верних у свим вековима.“

„Намере бескрајног милосрђа достизале су своје испуњење, чак и кроз разочарање ученика. Иако су њихова срца била придобивена божанском благодаћу и силом Његовог учења, Онога који је „говорио као што никад нико није говорио“, ипак је са чистим златом њихове љубави према Исусу био измешан ниски лег световне гордости и себичних тежњи. Чак и у пасхалној одаји, у том свечаном часу када је њихов Учитељ већ улазио у сенку Гетсиманије, настаде „препирање међу њима ко би се од њих имао држати да је највећи“. Лука 22:24. Њихов видик био је испуњен престолом, круном и славом, док су непосредно пред њима лежали срамота и агонија врта, суднице и крста на Голготи. Њихова гордост срца, њихова жудња за световном славом, навела их је да се тако упорно држе лажног учења свога доба, и да без пажње пређу преко Спаситељевих речи које су показивале праву природу Његовог царства и упућивале унапред на Његову агонију и смрт. А те заблуде довеле су до искушења — оштрог, али потребног — које је било допуштено ради њиховог исправљања. Иако су ученици погрешно разумели значење своје поруке и нису доживели испуњење својих очекивања, ипак су проповедали опомену коју им је Бог дао, и Господ ће наградити њихову веру и почасти њихову послушност. Њима је требало да буде поверено дело објављивања свим народима славног јеванђеља њиховог васкрслог Господа. Да би били припремљени за то дело, било је допуштено искуство које им се чинило тако горким.“ The Great Controversy, 347, 348.

У књизи Откривења, „ум који има мудрост“ израчунава „број човека“ и препознаје да је „тај човек“ уједно и осмо царство, које је од седам. „Човек греха“ јесте глава осмога царства које влада над царевима и трговцима земаљским, с којима се седам цркава здружују да би избегле срамоту прогона, и који седи на многим водама.

И рече ми: Воде које си видео, где седи блудница, јесу народи, и мноштва, и нације, и језици. Откривење 17:15.

„човек греха“ влада политичким, монетарним, верским и грађанским светом, и свим људима, осим онима који су однели победу над зверју, и над њеним ликом, њеним жигом и бројем њеног имена.

И видех као море од стакла, помешано с огњем; и оне који однеше победу над зверју, и над њеним ликом, и над њеним жигом, и над бројем њеног имена, где стоје на мору од стакла, имајући гусле Божје. И певају песму Мојсија, слуге Божјега, и песму Јагњетову, говорећи: Велика су и чудесна дела твоја, Госпode Боже Сведржитељу; праведни су и истинити путеви твоји, Царе светих. Откривење 15:2, 3.

„Мудри“ који разумеју „умножење знања“, када се Откривење Исуса Христа отпечати, јесу они који имају „разум“ и „израчунавају број звери: јер је то број човека; и број њен је шест стотина шездесет и шест.“ Тај „разум“ представља део тростепеног процеса кушања који се увек одвија када Исус отпечаћује неко пророчанство. Зато је и забележено да су они „извојевали победу над“ „бројем имена њезина.“

Задобити победу значи проћи пробу, а они који су „мудри“ и „разумеју“ задобијају победу повезану с бројем 666; а стих такође показује да постоји осам царстава и да је осмо од седам. Та „тајна“ представљена је у другој глави Даниловој, јер је Данилова молитва била да разуме „тајну“. Откривење да постоји осам царстава, да је осмо царство од седам и да је број тога царства 666, јесте тајна за коју је Данило, према представи у тексту, задобио разумевање својом молитвом; а Данило представља Божје „мудре“ у последњим данима.

Данило представља „мудре“ последњих дана којима је откривена тајна Данила 2, а та тајна је откривење да последње и прво упућивање на царства библијског пророштва гласи да у лику има осам царстава. То откривење потврђује милеритско разумевање другог поглавља Данила, али, када се једном препозна, сија десет пута јаче. Његова блиставост, будући десет пута јача, представља пробу над којом „мудри“ односе победу, јер осмо царство, које је од седам, уједно је и шесто царство, које је троструки савез аждаје, звери и лажног пророка. Стога су аждаја, звер и лажни пророк сви шесто царство, и заједно представљају 666.

Навуходоносор је био стављен на пробу откривењем из друге главе Данила, и није положио ту пробу. У другој глави Данила, Данило представља „мудре“ који полажу пробу тајне о кипу. Навуходоносор у трећој глави представља зле који не полажу ту исту пробу. Навуходоносор, као први цар првога царства, представља последњег цара последњег царства. Стога он представља „човека греха“, човека пророчанства за кога се хвата седам цркава. Човек је створен шестога дана, и број шест је стога број човечанства. Број Навуходоносоров је шест. Навуходоносор није положио пробу броја 666 и представљао је зле у последњим данима. Као симбол човека греха, његов број је шест.

Цар Навуходоносор начини кип од злата, висок шездесет лаката, а широк шест лаката; постави га у пољу Дури, у покрајини вавилонској. Данило 3:1.

Златни лик беше висок шездесет лаката, а широк шест лаката, и начинио га је Навуходоносор, чији је број шест. Лик је био подигнут у побуну против светлости лика из друге главе, а троструки опис тога лика, када се разуме да је број Навуходоносоров шест, износи шест, шест, шест.

Наставићемо ово проучавање у следећем чланку.

„Помисао да успостави царство и династију која би трајала заувек веома је снажно привлачила моћнога владара пред чијим оружјем народи земље нису могли да опстану. Са одушевљењем рођеним из неограничене амбиције и себичне охолости, он се посаветова са својим мудрацима о томе како то да оствари. Заборавивши изузетне пројаве Провиђења повезане са сном о великом лику; заборавивши такође да је Бог Израилев преко Свога слуге Данила јасно објавио значење тога лика, и да су у вези с тим тумачењем велики људи царства били спасени од срамотне смрти; заборавивши све осим своје жеље да утврде сопствену моћ и врховну власт, цар и његови државни саветници одлучише да ће свим могућим средствима настојати да узвисе Вавилон као врховни, и достојан свеопште оданости.“

„Симболични приказ којим је Бог открио цару и народу Своју намеру у погледу народа земље, сада је требало да послужи за прослављање људске моћи. Данилово тумачење требало је да буде одбачено и заборављено; истина је требало да буде погрешно протумачена и погрешно примењена. Симбол који је Небо одредило да људским умовима открије важне догађаје будућности, требало је да буде употребљен да спречи ширење познања које је Бог желео да свет прими. Тако је Сатана, посредством замисли честољубивих људи, настојао да осујети божанску намеру за људски род. Непријатељ човечанства знао је да је истина, непомешана са заблудом, сила моћна да спасе; али да, када се употребљава ради уздизања себе и унапређивања људских наука, постаје сила за зло.“

„Из своје богате ризнице Навуходоносор је дао да се изради велики златни лик, сличан по својим општим обележјима ономе који је био виђен у виђењу, осим у једној појединости — у грађи од које је био начињен. Навикнути какви су били на величанствене представе својих незнабожачких божанстава, Халдејци дотле никада нису били начинили ништа тако импресивно и величанствено као што је био овај блистави кип, шездесет лаката висок и шест лаката широк. И није необично што је у земљи у којој је идолопоклонство било опште раширено, тај прекрасни и непроцењиви лик на равници Дури, који је представљао славу Вавилона, његову раскош и моћ, био посвећен као предмет обожавања. У складу с тим, за то је била учињена припрема, и изашла је наредба да на дан посвећења сви треба да покажу своју врховну оданост вавилонској сили поклонивши се пред ликом.“ Пророци и цареви, 504, 505.